

Књига пророка Данила — Осамдесет прва

Разоткривање историјског ревизионизма у лаодикејском адвентизму: разматрање полемике око свакодневне жртве

Jeff Pippenger

2024-02-14

Резоновање од узрока ка последици безвредно је ако се последица погрешно дефинише, као што су то учинили лаодикијски адвентистички историчари који надмено расподелају о околностима и личностима повезаним са Генералном конференцијом 1888. године у Минеаполису. Надахнути коментар препознаје тај догађај као понављање побуне Кореја, Датана и Авирона, која је била подстакнута судом који им је одредио да лутају по пустињи четрдесет година, док не помру. Та иста пресуда била је изречена над лаодикијским адвентизмом.

Побуна је укључивала тајне разговоре, при чему су побуњеници били у тако крајњем лаодикијском слепилу да их је то спречавало да разумеју да је Бог знао за њихово планирање иза затворених врата и за њихову побуну. Као што су се Кореј, Датан и Авирон скривали у својим шаторима, правили своје планове и ширили своју побуну против Мојсија, тако су и стари људи из 1888. године, скривајући се иза затворених врата својих кућа, ковали заверу против сестре Вајт, њеног сина и изабраних весника. Од тог тренутка сестра Вајт, Џоунс и Вагонер требало је да буду нападани.

Четири генерације адвентизма постепено су расле у својој побуни, као што је приказано у осмој глави Језекиља. Одаје слика у дословном храму и у људском храму беху се укорениле у опакој машти, а спиритизам се настанио на старешинама који су били постављени да штите народ. У раздобљу које је водило ка 1888. години, старешине су најпре бацале сумњу на ауторитет Библије, а потом и на Дух пророштва, а 1884. године отворена виђења су престала. Келогов пантеистички спиритизам почео је да се пробија у историји која је претходила 1888. години, а 1888. означава долазак друге генерације. Адвентистички историчари можда нису забележили стварно историјско сведочанство о побуни која се испољила на састанку, али према надахнућу небески Стражари су „чули сваку реч и забележили“ „речи у књигама неба“.

Побуна представљена Језекиљевим „тајним одајама сликовитости“ представљала је напад на саме истинске темеље. Она је представљала напад на пророчицу и изабране веснике, и означавала је долазак спиритизма. У том нараштају, следећи велики напад требало је да Сатана изведе против самог темеља темеља Вилијама Милера.

Miler je okvir svih svojih proročkih primena zasnovao na razumevanju da dve pustošne sile u osmom poglavlju Knjige proroka Danila, u trinaestom stihu, predstavljaju paganizam, a potom papizam. Godine 1901, Luis Konradi, vođa laodikijskog adventizma u Nemačkoj, ponovo je uveo otpalo protestantsko gledište da „svagdašnja služba“ u knjizi proroka Danila predstavlja Hristovu

službu u svetinji.

Током периода историје који је уследио после састанка у Минеаполису 1888. године, спиритизам вође здравственог дела се појачавао, а отуђеност међу вођама се настављала, док су последице одбацивања поруке Џоунса и Вагонера и даље узимале свој данак. На почетку новог века, В. В. Прескот, лаодикијски адвентистички вођа који је стекао теолошке акредитиве у школама отпалог протестантизма, преузео је сатански плашт да би промовисао Конрадијево гледиште о „свакодневној“, и као што је увек случај, „победници пишу историју“.

Свети анђели су забележили истиниту историју, али је лаодикијски адвентизам произвео историјски став у полемици око одбацивања милеритског разумевања „свагдашње“, који сваког од „неуких“ у лаодикијском адвентизму наводи да верује да је дефиниција „свагдашње“, за коју је сестра Вајт утврдила да потиче од „анђела који су били избачени с неба“, заправо истинита доктрина. Током раних година двадесетог века, W. W. Prescott је предводио издавање публикације под насловом The Protestant. Целокупна премиса те публикације била је да поучи да је Милерово разумевање „свагдашње“ било погрешно, а да је отпали протестантизам, где је он стекао своје теолошке квалификације, био у праву када је Христу приписао сатански симбол. У тој историји А. G. Daniells (председник Генералне конференције) удружио је снаге с Прескотом у сатанском нападу на истину, упркос чињеници да је сестра Вајт непосредно подржала Милерово гледиште о „свагдашњој“ као исправно.

„Господ ми је показао да је карта из 1843. била вођена Његовом руком, и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он хтео. Да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам видела у вези са „Свакодневном“, да је реч „жртва“ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, скоро сви су били уједињени у исправном разумевању „Свакодневне“; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња.“
Review and Herald, 1. новембар 1850.

У време напада Прескота и Данијелса на истину о „свакодневној“, Прескот и Данијелс су по том питању заступали мишљење мањине, а савет сестре Вајт, који је током те расправе упутила тој двојници људи, био је да заћуте, иако је то изразила дипломатичнијим речима, као што су: „у тишини је ваша мудрост“. Када их је укорила због њиховог погрешног гледишта, она је такође нагласила да питање „свакодневне“ не треба чинити пробним питањем. Историјски ревизионисти, чији се ревизионизам, као историјски метод, приписује томе да је започео у језуитском реду Католичке цркве, употребили су њене изјаве о томе да „свакодневна“ не треба да буде учињена пробним питањем како би спречили поштено разматрање тог учења. Они погрешно представљају њене изјаве, јер неизоставно изостављају чињеницу да је, када је саветовала да се не распирује питање „свакодневне“,

своје изјаве увек ограничавала одредбама као што су „у ово време“ или „под садашњим околностима“.

Као пророчица, настојала је да обузда све жешћу расправу која је била на ивици да изазове велику поделу у цркви у целини, од стране мањине појединаца који су сматрали да, будући да су вође, имају право да унапређују све што сами одреде као истину. И Господ је, посредством њеног утицаја, држао сотонско дело под контролом, све док она није умрла. Потом је 1931. године учињен нови покушај да се одбаци истина о „свакодневној“, и на крају је то и остварено. Данас је право разумевање значења израза „свакодневна“ мањинско схватање у лаодикејском адвентизму, и у садашњим околностима „свакодневна“ је сада, сасвим извесно, питање испита.

Када је мишљење већине заступало право разумевање, то није било испит; али када се било која истина прогласи заблудом, тада то постаје испит. Када је збирка рукописа под насловом Manuscript Releases била објављена осамдесетих година, или отприлике тада, тада је био препознат чланак који је у свом противљењу гледишту Прескота и Данијелса о „свакодневној“ исто толико непосредан колико је непосредно и њено одобравање Милеровог гледишта.

„У овој етапи нашег искуства не треба дозволити да нам ум буде одвучен од посебне светлости која нам је дата да је разматрамо на важном скупу наше конференције. А ту је био брат Данијелс, на чији је ум непријатељ деловао; а на ваш ум и на ум старешине Прескота деловали су анђели који су били избачени с неба. Сотонин посао био је да одврати ваше умове, како би се уносиле ситнице и појединости које вас Господ није надахнуо да унесете. Оне нису биле суштинске. Али то је много значило за дело истине. И замисли ваших умова, ако бисте могли бити одвучени на ситнице или појединости, јесу дело смишљања Сотониног. Ви претпостављате да бисте исправљањем малих ствари у написаним књигама обављали велико дело. Али мени је наложено: Ћутање је речитост.

„Треба да кажем: Престаните са тражењем мана. Када би се ова намера ђавола само могла остварити, онда вам се чини [да] би се ваш рад сматрао најдивнијим по замисли. Непријатељев план био је да све наводно спорне црте доведе тамо где се све врсте умова нису слагале.“

„И шта онда? Управо би се остварило дело које прија ђаволу. Онима који су изван наше вере била би дата представа о нашој вери управо онаква каква би њима одговарала, која би развијала црте карактера што би изазвале велику пометњу и заузимале златне тренутке које би требало ревносно употребити да се народу изнесе велика порука. Излагања о било којој теми на којој смо радили не би се сва могла ускладити, а последица би била да се збуне умови и верника и неверника. То је управо оно што је Сотона испланирао да се догоди — било шта што би се могло увеличати као неслагање.“

„Прочитајте Језекиља, 28. главу. Ево великог дела, у којем чудни духови могу узети учешћа. Али Господ има дело које треба извршити ради спасења душа које пропадају; а места која би Сотона, прерушен, могао попунити, уносећи пометњу у наше редове, он ће

испунити до савршенства, и све те мале разлике постаће увећане, истакнуте.“

„И од самог почетка ми је показано да Господ није дао ни старешини Данијелсу ни Прескоту терет овога дела. Зар да се уведу сотонине лукавштине, зар да ова „Свакодневна“ буде тако велико питање да се унесе како би збунила умове и омела напредовање дела у овом важном раздобљу времена? Не треба тако да буде, ма шта то било. Овај предмет не треба уводити, јер би дух који би се тиме унео био дух забрањивања, а Луцифер посматра сваки покрет. Сатанске силе отпочеле би своје дело и у наше редове била би унета пометња. Немате позив да трагате за разликама у мишљењу које нису питање испита; али ваше ћутање је речито. Имам целу ствар јасно пред собом. Када би ђаво могао да уплете било кога од нашега народа у ова питања, као што је намеравао да учини, сотонин циљ би тријумфовао. Сада се дело, без одлагања, мора предузети, а не да се износи [разлика] у мишљењу.“

„Сатана би надахнуо оне људе који су изашли од нас да се уједине са злим анђелима и да омету наше дело неважним питањима; и какво би ликовање [настало] у табору непријатеља. Збијте се, збијте се. Нека свака разлика буде сахрањена. Наше дело сада јесте да сву своју телесну снагу и сву снагу можданих нерава посветимо томе да се те разлике уклоне с пута и да сви буду у слози. Када би Сатани, са његовом великом непосвећеном мудрошћу, било допуштено да стекне и најмање упориште, [ликовао би].“

„Сада, када сам видела како радите, мој ум је обухватио читаву ситуацију и последице ако бисте наставили и дали странама које су нас напустиле и најмању прилику да унесу пометњу у наше редове. Ваш недостатак мудрости био би управо оно што би Сотона желео. Ваше гласно објављивање није било под надахнућем Светога Духа. Била сам поучена да вам кажем да ваше тражење мана у списима људи које је Бог водио није надахнуто од Бога. И ако је то мудрост коју би старешина Данијелс дао народу, ни у ком случају немојте му дати службени положај, јер он не може расуђивати од узрока до последице. Ваше ћутање о овом предмету ваша је мудрост. Сада, све што је налик тражењу мана у публикацијама људи који нису у животу није дело које је Бог дао икоме од вас да чини. Јер да су ти људи — старешине Данијелс и Прескот — следили дата упутства у раду по градовима, многи, веома многи, били би осведочени у истину и обраћени, способни људи који су [сада] на положајима до којих се више никада неће допрети.“

„Цео свет треба сматрати једном великом породицом. И када имате такав извор знања из кога можете црпети, зашто сте оставили свет да годинама пропада са сведочанствима која нам је дао наш Господ Исус Христос? Истинска вера учи нас да на сваког човека и сваку жену гледамо као на особу којој можемо чинити добро.

„Ово је већ много година у штампи: ‘Уравнотежен ум’, сведочанство старешини Ендрузу. Ум се може неговати тако да постане сила да зна када треба говорити и какве терете треба преузети и носити, јер је Христос ваш учитељ. И силно сам се плашила за вас [када сам вас видела] како уздигнете своју мудрост и следите пут који ће унети разлике у мишљењима. Господ позива мудре људе који умеју да ћуте када је за њих мудро да тако чине. Ако бисте били потпун човек, потребно вам је посвећење кроз

Исуса Христа. Сада је управо отпочео један посао, и нека се мудрост види у сваком проповеднику, у сваком председнику конференције. Али овде је био посао кога сте ви требали да се прихватите још пре више година, где сте били потребни да подигнете свој глас за ово само дело. Христос је дао свом Свом народу посебна упутства шта треба да чине и шта не треба да чине. И остало нам је мало времена да извршимо праведност Господњу. Ви можете разумети пут Господњи. Видела сам вашу намеру да водите ствари по сопственој замисли након што сте били постављени за председника. Мислили сте да ћете чинити чудесне ствари, што би био посао који Бог није ставио у ваше руке да га чините. Сада, ваш посао није да тлачите, него да отклоните сваку могућу нужду ако вас је Господ примио да служите. Али ви сте врло рано дали доказе да се у вама нису показали мудрост и посвећено расуђивање. Износили сте ствари које не би биле примљене осим ако Господ не би дао светлост."

„Поушћена сам да се такви исхитрени потези нису смели чинити, као што је ваше постављење за председника конференције чак ни за још једну годину. Али Господ забрањује сваку даљу такву исхитрену радњу док се то питање не изнесе пред Господа у молитви; а пошто вам је дошла порука да је дело Господње које почива на председнику најсвечанија одговорност, нисте имали никакво морално право да тако планете у погледу питања о „Свакодневном“ и да претпоставите да ће ваш утицај одлучити то питање. Ту је био старешина Хаскел, који је носио тешке одговорности, а ту је и старешина Ирвин и неколико људи које бих могла поменути, који носе тешке одговорности.

„Где је било ваше поштовање према људима у годинама? Какав сте ауторитет могли вршити, а да нисте повели све одговорне људе да размотре ту ствар? Али хајде сада да испитамо ту ствар. Сада морамо поново размотрити да ли је то Господњи суд, пред делом које је било занемарено, да показујете своју ревност да носите дело још једну годину. Ако бисте носили дело још једну годину уз помоћ која ће се с вама ујединити, требало би да дође до промене у вама и старешини Прескоту. И понизите своја срца пред Богом. Господ ће морати да види у вама показивање другачијег искуства, јер ако су икада људима били потребни да се поново обрате у ово садашње [време], то су старешина Данијелс и старешина Прескот.“

„Треба изабрати седам људи који су људи мудрости и који кроз деловање Божје благодати дају доказе о поновном обраћењу. Јер сваки човек који је тако заслепљен да не може расуђивати од узрока ка последици, те би занемарио људе који су носили одговорности дела и ове председнике конференција, да би људи који носе дело више од две године били превиђени, и да би наступила тако нагла последица да би људи занемарили сам посао који им је годинама стављан пред очи — дело у градовима — а да се старим људима никако, или тек врло мало, не поклања пажња ради савета, него да се народу објављују ствари које они сами изаберу да им дају, сам по себи сведочи о небезбедности таквих људи да им се повери тако велико и чудесно дело.“

„Hristos nije mrtav. On nikada neće dopustiti da se Njegovo delo nastavlja na ovaj neobičan način. Ostavite knjige na miru. Ako je ikakva promena neophodna, Bog će obezbediti da u toj

promeni vlada sklad dosledan, ali kada je poruka poverena ljudima sa velikim odgovornostima koje su u to uključene, [Bog] zahteva vernost koja deluje kroz ljubav i čisti dušu. Starešinama Danijelsu i Preskotu obojici je potrebno ponovno obraćenje. Ušlo je neko čudno delo, i ono nije u skladu sa delom koje je Hristos došao da izvrši u našem svetu; i svi koji su istinski obraćeni tvoriće dela Hristova.“

„Свако од нас треба да изврши дело које ће прославити Оца. Дошли смо до кризе — или да се у самом овом припремном времену саобразимо карактеру Исуса Христа, или да то ни не покушавамо. Старешина Данијелсе, није вам дато да се осећате слободним да свој глас уздигнете на висину као што сте чинили у сличним околностима. И разумејте, председник конференције није владар. Он ради у повезаности с мудрим људима који заузимају положај председника, које је Бог прихватио. Он нема слободу да се уплиће у списе у штампаним књигама из пера оних које је Бог прихватио. Они више не треба да владају, осим ако не показују мање владајуће, господареће силе. Криза је дошла, јер ће Бог бити обешчашћен.“

„Как Господ гледа на необрађене градове? Христос је на небу. Сада треба да се призна: ‘Нема царске владавине. И сада је криза овога света. Сада сам Ја Сила да спасем или да погубим. Сада је време када је судбина свих у Мојим рукама. Дао сам Свој живот да спасем свет. И „ја, кад будем подигнут“, спасоносна благодат коју ћу даровати доказаће да ће сви који буду обликовани по божанском обличју и буду једно са Мном радити као што Ја радим силом Своје искупитељске благодати.’ Ко хоће, нека се ухвати са својом браћом да изврши дело које им је дато да га изврше када су на одговорним положајима под саветом који Господ даје, и нека најусрдније настоји да ради у потпуној сагласности с Њим који је тако заволео свет да је дао Свој живот као потпуну жртву за спасење света. Говорим нашим проповедницима да, када ступају на рад у нашим градовима, нека мирна светост прати службу Речи. Не можемо оставити прави утисак на умове људи ако ми...”

„Преписујем из свога Дневника. Истина каква је у Исусу — говорите о њој, молите се о њој, верујте свакој речи у њеној једноставности. Шта бисте добили ако се заблуде изнесу пред људе који су отпали од вере и дали се завести заводљивим духовима, људе који су не тако давно били с нама у вери? Хоћете ли стати на страну ђавола? Посветите своју пажњу необрађеним пољима. Пред нама је дело светских размера. Дата су ми виђења о Цону Келогу.“

„Једна веома привлачна личност представљала је идеје привидно уверљивих аргумената које је износила, осећања различита од истинске библијске истине. А они који су гладовали и жеднели за нечим новим износили су идеје [тако привидно уверљиве] да је старешина Прескот био у великој опасности. Старешина Данијелс био је у великој опасности [да] се заплете у обману да би, кад би се та осећања могла свуда проповедати, то било као неки нови свет.“

„Да, било би, али док су њихови умови били тако заокупљени, било ми је показано да брат Данијелс и брат Прескот у своје искуство уплићу осећања привидно духовног [спиритистичког] карактера и привлаче наш народ лепим осећањима која би, ако би било могуће, преварила и саме изабране. Морам својим пером да забележим [чињеницу]

да би ова браћа увидела недостатке у својим варљивим замислима које би истину довеле у несигурност; а [ипак] би они иступали као [да имају] велико духовно расуђивање. Сада треба да им кажем [да], када ми је ово било показано, док је старешина Данијелс подизао свој глас као трубу заступајући своје идеје о „Свакодневној“, били су ми предочени потоњи резултати. Наш народ је постајао збуњен. Видела сам исход, и тада су ми биле дате опомене да, ако би старешина Данијелс, не обзирући се на последице, тако био под утиском и допустио себи да верује да је под Божјим надахнућем, скептицизам би био посејан свуда у нашим редовима, и били бисмо тамо где би Сотона преносио своје поруке. Утврђено неверовање и скептицизам били би посејани у људским умовима, и чудни усеви зла заузеле би место истине.“ Manuscript Releases, volume 20, 17–22.

Историја другог нараштаја показује појачавање побуне. Спиритизам представљен Лезекиљевим одајама слика показује да су „брат Данијелс и брат Прескот уткали у своје искуство осећања спиритистичког изгледа и привлачили наш народ лепим осећањима која би, ако би било могуће, преварила и саме изабране.“ Спиритизам повезан са лажним гледиштем о „свакодневној“, јесте симбол онога што би, ако је могуће, преварило и саме изабране. Она повезује спиритизам пантеизма који је Келог промовисао са настојањем Прескота и Данијелса да „свакодневну“ одреде као Христову службу у светињи.

Она их обавештава да оставе књиге на миру, чиме се обраћала настојању Прескота и Данијелса да прераде књигу Урије Смита, *Daniel and the Revelation*, како би уклонили његово учење које је поистовећивало „свагдашњу жртву“, управо онако како ју је и Милер поистовећивао. Историјски ревизионисти Лаодикије, које Исаија означава као „учене“, извршили су чудесно дело над неукима у адвентизму, јер су погрешно представили сведочанство историје да би оне са сврбежом ушију и површним навикама проучавања навели да мисле како је предмет „свагдашње жртве“ неважан и да је Милер у том питању био у заблуди. То дело ревизије део је смећа за које је Милеру показано да ће бити пометено од стране човека са четком за прашину, у време када се понови манифестација Божје силе у Поноћном покличу.

У наредном чланку наставићемо разматрање другог нараштаја лаодикејског адвентизма.

Poruka „Idi napred“ još uvek treba da se čuje i poštuje. Raznolike okolnosti koje nastaju u našem svetu zahtevaju rad koji će odgovoriti na te osobene razvoje. Gospodu su potrebni ljudi koji su duhovno oštroumni i dalekovidni, ljudi na koje deluje Sveti Duh, koji zaista primaju manu svežu sa neba. Umovima takvih Reč Božja bljeska svetlošću, otkrivajući im više nego ikada ranije sigurnu stazu. Sveti Duh deluje na um i srce. Došlo je vreme kada se preko Božjih vesnika svitak razmotava pred svetom. Učitelji u našim školama nikada ne bi smeli biti sputavani time što im se govori da treba da uče samo ono što je dosad bilo poučavano. Uklonite ta ograničenja. Postoji Bog koji daje poruku koju Njegov narod treba da govori. Neka nijedan propovednik ne oseća da je svezan, niti da bude meren ljudskim merilima. Jevanđelje se mora ispuniti u skladu s porukama koje Bog šalje. Ono što Bog danas daje Svojim slugama da govore možda pre dvadeset godina ne bi bilo sadašnja istina, ali to je Božja poruka za ovo vreme.“ The 1888 Materials, 133.